

Šokující pravda o Tibetu, kterou média z dobrého důvodu tají...

(Vzpomeňte si na tyto fotografie, až se zase budou 10. března na českých veřejných budovách vyvěšovat tibetské vlajky. Ti, kdo tak činí, vyjadřují přání, aby se tyto pořádky vrátily... Uvědomují si to?) Pro mnohé je Tibet "rájem s ušlechtilými mnichy", "světlym náboženstvím", "moudrými vládci" a "nekonečně pracovitými a loajálními lidmi". Ale...

Tibet. Západní propaganda lidem vtloukla do hlav podivné klišé o "okupaci Tibetu". Západ velmi snadno zapomněl, že téměř tisíc let do roku 1959 byl Tibet součástí Číny a jen po dobu několika desetiletí japonské okupace a občanské války byl mimo jurisdikci čínské vlády.

Stručně řečeno, ani v roce 1959 Čína zvláštní potřebu "okupace" neměla. Potřeba přišla až ve chvíli, kdy si USA uvědomily, že raketa středního doletu umístěná na vrcholku hory vysoké 4 - 5 tisíc metrů nad úrovní moře se mění na raketu doletu velmi dlouhého...

A tak jakmile došlo k tomuto objevu, vypuklo v Tibetu povstání proti centrální vládě. Jen tak mimochodem - jak může dojít ke vzpouře proti někomu, komu nejsi podřízen? Aby tě "okupovali"?

Nicméně k "okupaci" došlo. Otázky však zůstaly:

Proč vysokohorská země, v níž se obyvatel rovin zadýchá dokonce i bez fyzické námahy, nekladla odpor?

Proč země klášterů úporně nebojovala za každé údolí?

Proč se po věky stavěná mohutná opevnění téměř nebránila Lidové osvobozené armádě Číny, mírně řečeno, slabě vyzbrojené a velmi hladové?

Protože bránit teokratický režim neměl kdo. Třetinu obyvatel Tibetu v roce 1959 tvořili otroci, třetinu nevolníci. Přitom i otroci i nevolníci nebyli taková "jen jako" - ale ti nejopravdovější z opravdových.

Otrok byl majetkem. Dobytkem. Otroka bylo možné a i nutné týrat, ponižovat, mořit hladem i mučením. Bylo povoleno ho zmrzačit - v Tibetu si lámové velmi oblíbili talismany z useknutých lidských paží, rukou i nohou. Nosili je na opasku. Někteří se ověšovali "člověčinou" i v několika vrstvách.

Nevolník se v právním postavení prakticky nelišil v ničem. Měl jednu povinnost - platit. Pokud nebylo čím, stal se otrokem. Dluhy nevolníka klášteru se indexovaly - někdy o 50 - 80 % ročně (naše banky hlasitě polykají sliny a olizují se) a přenášely se na děti, vnuky i pravnučky. Dluh na procentech se hradil "člověčinou" - členové rodiny se stávali klášterními otroky.

To nebyl středověk. To byla 50. léta 20. století. Tibetští lámové byli teokratickými vládci horské země. V milionovém Tibetu bylo 200 tisíc mnichů. Ostatní byli otroci a nevolníci. Mniši mimochodem také nebyli nejvyšší kastou. Většina z nich neměla žádná práva a byli téměř na stejné pozici jako otroci.

Každý klášter měl svůj vojenský oddíl, jehož úkolem bylo udržovat pokoru poddaných na klášterní půdě. Jak si asi dovedete představit, z karatele bojovníka neuděláte, proto postavit se na odpor "okupaci" se taková armáda nemohla ani teoreticky.

A tady také leží skutečná odpověď - proč Tibetané nebránili vlastní hrudí svou rodnou zem před krvavou okupací. Nebyla to jejich země. Byla to země lámů.

Nu a propaganda - ano, ta vytvořila z Šambaly rajský kout s ušlechtilými mnichy, moudrými vládci a nekonečně věrnými a tvrdě pracujícími lidmi. Které zotročili krvaví dobyvatelé. Nikdo se přece

nezajímá, jako to bylo ve skutečnosti, když všechny znalosti už máme z filmů Jackie Chana a časopiseckých článků o "budhistovi" Stevenu Segalovi.

To je ten překrásný a záhadný Tibet...

Jak tak jednou přišla řeč na Tibet z doby vlády dalajlámy, kdosi se podivil vyprávění o tom, že ve 20. letech minulého století se snažili sehnat peníze na válečné hry se sousedy, a tak byla duchovním vládcem dalajlámou zavedena zvláštní daň - na uši. To znamená, že ten, kdo chtěl, aby uši zůstaly se svým majitelem, musel zaplatit daň, jinak mu je usekli. Tehdy se to ve mně vzbouřilo: "A tohle že je ten svobodný Tibet, který utlačují Číňané?"

Nu dobře, pojďme se tedy podívat na to, jakým byl Tibet do roku 1959, než "bajonety Lidové osvobozené armády Číny" zde jako v poslední zemi na světě zrušily otrokářství. Dalajláma žijící od té doby v exilu vám tyto fotografie nikdy neukáže. Prohlédněte si je sami:

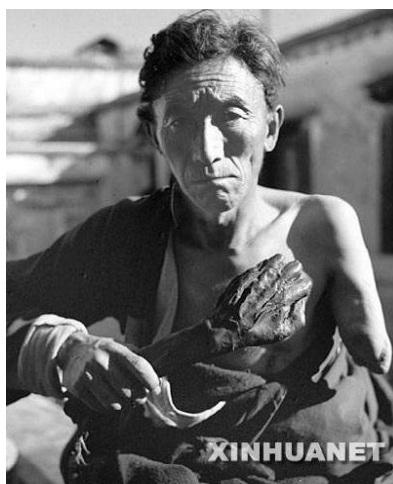
Horní řada zleva doprava: výrobky tibetských lámů z lebek popravených otroků - amulety z odřezaných rukou (byly nošeny na opasku) - otrok nesoucí na zádech jiného otroka, kterému odsekali nohy za neposlušnost vůči majiteli. Spodní řada zleva doprava: otrok a pes - jeden pelech pro oba - otrok v kládě - otrokyně s odseknutým chodidlem

Otrok, kterému majitel za provinění vypíchl oči - předměty na trestání otroků.

Bydlení otroků. V dálce je vidět bílý palácový komplex.

Otrok držící svou ruku, kterou mu majitel usekl.

Tak žili otroci - vlevo majetek, vpravo rodina.

Starý umírající otrok.

Otrokyně drží ruku muže, kterou mu usekli předtím, že byl zaživa pohřben.

A nyní něco o tom, za co mohl být otrok potrestán. Je znám případ, kdy hospodář poslal otroka do odlehlé vesnice s úkolem. Ten se nestihl vrátit před setměním a tak přenocoval cestou na poli. Jak se ukázalo, toto pole patřilo nějakému místnímu majiteli a ten požadoval od otroka za přenocování peníze. Otrok peníze samozřejmě neměl, a tak mu za trest usekli ruku. Když se zesláblý vrátil zpátky ke svému pánovi, ten, rozhněvaný skutečností, že zdravý dobrý otrok se stal invalidou, přikázal mu useknout i druhou ruku. Nezaslouží si tato nádherná pohádková země všemožnou podporu ze strany organizací ochraňujících lidská práva?

A zde je ještě jedno svědectví o tam vládnoucích pořádcích od lidí, kteří v Tibetu pobývali. Francouzská cestovatelka Alexandra David Neel v knize "Starý Tibet před novou Čínou" napsala: "V Tibetu jsou všichni rolníci doživotními nevolníky a je nepravděpodobné mezi nimi najít někoho, komu se podařilo se z dluhů dostat."

A David MacDonald, který ve 20. letech XX. století pracoval jako obchodní zástupce Velké Británie v Tibetu, v knize "Skutečný Tibet" napsal následující řádky:

"Nejtěžším trestem v Tibetu je trest smrti. Odsouzeného zašijí do koženého vaku a hodí do řeky. Zpočátku takový vak plave na hladině, ale v průběhu pěti minut se začne potápět. Pokud člověk uvnitř neumře, hodí ho do řeky znovu. Když umře, vyndají ho z vaku, mrtvolu rozsekají a nahážejí do vody. Kromě trestu smrti však tu existuje i řada krutých trestů: lámání rukou i nohou, vypichování očí, lití horkého oleje nebo vroucí vody do očí, čímž otroka oslepí atd. Pokud to nevolník přežije, zůstane po zbytek života invalidou. Zločinci i podezřelí jsou drženi ve studených,

temných a špinavých kobkách až do konce svých dní."

Nicméně ponížení nejsou vystaveni jen otroci. Známy novinář Vsevolod Očinnikov, který v 50. letech Tibet navštívil, vzpomíná:

"Vysvětlili mi, že sekta "Červené čepice" odedávna rozvíjí u mladých lámů schopnost telepatických kontaktů. Aby zlepšili "roaming" takového spojení, používal se jistý krutý zvyk: pod základní kámen každé nové klášterní stavby dávali mladičkému lámu. Mládence uvedli do stavu "samadhi", který je podobný letargickému spánku, a bez jeho vědomí navždy spícího zakryli kamennou deskou. Říká se, že podobně jako kuň ucítí hrob svého pána zemřelého i před několika lety, tak i mrtvolý mladých lámů vydávaly záření usnadňující telepatům přístup k požadovanému objektu.

V roce 1990 jsem ve Lhase besedoval s profesorem bohosloví Tibetské univerzity. Jako dítě byl poslán do kláštera Ganden a zde byl vybrán pro tento smutný osud. Byl však včas varován učitelem, kterému se jeho žáka zželelo, a utekl."

Jenže co když to všechno jsou jen agenti čínské propagandy a drze pomlouvají bezbranné a dobré lámy?

Podívejme se tedy na dokumenty. Melvyn Goldstein ve své knize "The Snow Lion and the Dragon: China, Tibet, and the Dalai Lama (University of California Press, 1995) píše:

"...O několik století později armáda čínského císaře byla poslána do Tibetu, aby poskytla podporu Nejvyššímu lámovi - ambicióznímu 25letému muži, který sám sobě udělil titul Dalai (oceán) Lama, vládce celého Tibetu.

Dvě jeho předchozí inkarnace coby lámy byly zpětně uznány za jeho předchůdce a tak změnil prvního Dalaj-Lamu ve třetího Dalaj-Lamu. Tento první (nebo třetí) Dalaj-Lama uchvátil kláštery, které nepatřily k jeho sektě, a rovněž zničil budhistické spisy, které nesouhlasily s jeho nároky na svatost. Dalaj-Lama, který ho později nahradil, byl zase požitkář, měl mnoho milenek, pořádal velkolepé hostiny ve společnosti přátel a celkově nevedl život odpovídající jeho vysokému postavení. Za to byl svými kněžími zabit. V průběhu 170 let tak bylo bez ohledu na jejich přiznanou svatost zabito představiteli vyššího duchovenstva nebo svými dvořany pět Dalaj-Lamů."

V roce 1660, v době pátého Dalaj-Lamy, vypuklo povstání v provincii Tsang - citadele soupeřící sekty Kaga, v jejímž čele stál vrchní láma jménem Karmapa. Pátý Dalaj-Lama přistoupil k rozhodným krokům proti povstalcům a vypravil mongolskou armádu, aby zničila muže, ženy i děti "jako vejce rozbíjená o kámen... Stručně řečeno, nechť jsou z tváře země setřeny všechny jejich stopy, dokonce i jména".

V roce 1792 byly mnohé kláštery Kagy konfiskovány a jejich mniši byli násilně obráceni k sektě Gelug (sekta Dalaj-Lamy). Škola Gelug známá také pod jménem "Žluté klobouky" totiž nehodlala jiné budhistické sekty tolerovat. Tradiční modlitby této sekty obsahovaly slova:

"Blahoslavený Ty, ó krutý bože učení Žlutého klobouku, který obracíš v prach veliké bytosti, vysoké hodnostáře i obyčejné lidi, kteří znečišťují a kazí učení Gelug,..."

Vzpomínky tibetského generála žijícího v XVIII. století obsahují popisy boje mezi budhistickými sektami - stejně krvavé a nelítostné jako ostatní náboženské konflikty. Tato ponurá historie však zůstává dnešními stoupenci tibetského buddhismu na Západě bez povšimnutí.

Michael Parenti píše ve své práci "Přátelský feudalismus - mýtus o Tibetu" (úryvek je delší ale dávám ho sem celý z důvodu jeho názornosti): Jedna 22letá žena, uprchlá nevolnice, vyprávěla:

"Hezké nevolnické dívky si obvykle brali hospodáři jako domácí služebné a používali je pro své rozmary. Byly prostě otrokyněmi bez jakéhokoli práva." Pokud chtěl nevolník kamkoli jít, potřeboval povolení. Majitelé měli zákonné právo chytit ty, kdo se snažili utéci.

Jeden 25letý uprchlík vítal čínskou invazi jako "osvobození". Později svědčil, že v průběhu svého nevolnictví byl obětí nepřetržitého trápení, mrznul a hladověl. Po třetím nezdařeném pokusu o útěk

byl nemilosrdně bit lidmi statkáře, a to tak dlouho, dokud z něj všude netekla krev. Potom mu na rány nalili alkohol a sodu, aby znásobili jeho bolest.

Nevolníci byli zdaňováni za manželství, narození každého dítěte i za smrt každého člena rodiny. Platili daň za výsadbu stromu na svém dvoře i za držení zvířat. Daně byly za náboženské svátky, veřejné tance a hru na bubny, daň byla vybírána za uvěznění i za propuštění z něj.

Ti, kdo nemohli najít práci, platili daň za to, že byli nezaměstnaní, a pokud se vydali do jiné vsi práci hledat, platil daň za cestování. Když lidé platit nemohli, kláštery jim peníze půjčovaly na úrok 20 - 50 %. Někdy dluhy přecházely z otce na syna, z děda na vnuka. Dlužníci, kteří nebyli schopní své dluhy splatit, riskovali, že budou prodáni do otroctví.

Teokratické náboženské učení se opíralo o třídní uspořádání. Chudé a utlačované učili, že si své neštěstí způsobili sami svými hříchy z předchozích životů. A tak byli nuceni se se svým těžkým osudem v současném životě smířit, přijmout ho jako karmický trest a žít s nadějí na lepší život v budoucích inkarnacích. Bohatí a mocní chápali svůj šťastný osud jako náhradu za zásluhy v minulém i současném životě.

Tibetští nevolníci se však nechtěli vždycky smířit s rolí obětí karmy, s rolí viníků svého vlastního ponížení. Jak jsme viděli, někteří utíkali, jiní vzdorovali otevřeně, za což byli často podrobena krutým trestům. Ve feudálním Tibetu bylo mučení a mrzačení - včetně vypichování očí, vytrhávání jazyka, odtrhávání končetin - oblíbenými druhy trestů používaných vůči zlodějům a uprchlíkům anebo vzpurným nevolníkům.

Když putovali v 60. letech po Tibetu Stuart a Roma Herder, hovořili s bývalým nevolníkem Zerethem Tueya Wangem, který ukradl dvě ovce patřící klášteru. Za tento čin ho zbavili obou očí a zmrzačili mu ruku, takže ji už nikdy nemohl používat. Vysvětlil jim, že přestal být budhistou: "Když jim svatý Láma přikázal aby mě oslepili, pomyslel jsem si, že na náboženství není nic dobrého." Přestože zbavení života je v rozporu s budhistickým učení, některé provinilce trestali velmi silným bičováním a pak ho "ponechali Bohu" v mrazivé noci zemřít.

Umírající dítě-otrok

Otrok, kterému jeho pán nechal odříznout ruku

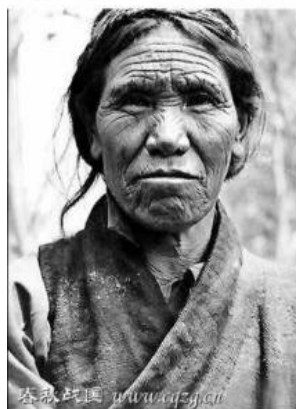

Tibetští otroci jdou do práce

Otroci při jídle (jedli jednou denně)

日喀则女奴央金，由于劳累过度，长年营养不良，年仅35岁的中年人，憔悴不堪，如同一个五、六十岁的老妇。

Této otrokyni bylo v době fotografování 35 let...

V roce 1959 Anna Louise Strong navštívila výstavku mučicích nástrojů používaných tibetskými majiteli.

"Byla tam pouta všech velikostí, včetně maličkých pro děti, nástroje na řezání nosů a uší, na lámání rukou, na podřezávání šlach na nohách. Byly tam nástroje na lití horkého klišu, biče a speciální nástroje na kuchání. Na výstavce byly i fotografie a svědectví obětí, které byly oslepeny, zmrzačeny nebo zbaveny končetin za krádež.

Jednomu pastýřovi měl hospodář zaplatit náhradu v jüanech a pšenici, ale zaplatit odmítl. Pastýř si tedy vzal jeho krávu. Za to mu uřezali ruce. Jinému pasákovi, který se bránil, když mu chtěli vzít ženu a dát ji statkáři, zlámali ruce. Byly tam vystaveny i fotografie komunistických aktivistů s uřezanými nosy a roztrženými ústy a také ženy, kterou nejprve znásilňovali a pak jí uřízli nos.

Přestože se nám tomu nechce věřit, feudálně-teokratický Tibet byl nekonečně vzdálený od zromantizované Šangri-La, které se tak nadšeně obdivují západní propagátoři buddhismu".

Působivá svědectví o mírném a dobrotivém náboženství a jeho představitelích, není-liž pravda?

A zde je ještě jeden mýtus (ostatně vymyšlený samotným Dalaj-Lámou) - že totiž Dalaj-Láma je hlavou všech buddhistů. Ve skutečnosti je pouze hlavou všech lamaistů - náboženství tibetských lámů, kteří nasáli do svých praktik strašné krutosti tradičního tibetského náboženství Bon a dalších podobných.

Dejme ještě jednou slovo M. Parentimu:

"Pro bohaté lámy a statkáře byla komunistická intervence velkým neštěstím. Velká část jich emigrovala do zahraničí, včetně samotného Dalaj-Lámy, kterému v útěku pomohla CIA. Někteří pak projevíli veliký úžas nad skutečností, že si budou muset na svůj život vydělat sami. Mnohým se však podařilo tomuto smutnému osudu vyhnout. V průběhu 60. let totiž dostávala tibetská emigrantská komunita od CIA 1,7 milionů dolarů ročně, jak bylo v roce 1998 publikováno v dokumentu ministerstvem zahraničí. Po tomto zveřejnění organizace Dalaj-Lámy sama přiznala, že v 60. letech dostala od CIA miliony dolarů na vypravení ozbrojených skupin do Tibetu, které měly podkopávat maoistickou revoluci. Dalaj-Láma sám dostával každoročně 186.000 dolarů. Jeho i další tibetské vyhnance podporovala i indická rozvědka. Na otázku, zda on a jeho bratři patří k CIA, Dalaj-Láma odmítl odpovědět. Samotná CIA tato fakta rovněž nekomentuje."

Takový je zcela nestranný obraz tibetských lámů, pokud si neděláme představu o lamaistické teokracii podle reportáží západních televizních kanálů, holywoodských filmů nebo spisů madame Blavatské, Roericha a dalších teosofů.

Mohou nám namítnout, že pozitivně tajemný a záhadný obraz Tibetu byl vytvořen dlouho před připojením Tibetu k Číně a lidé, kteří tam byli, už nic takového nepamatují. Stačí však zjistit, co věděli Evropané o Tibetu v 19. století, kdy tyto mýty začaly vznikat. Nic takového fakticky neznali.

Existovala jakási tajemná země, vysoko v horách, v níž, jak se říkalo, žili mudrci... V podstatě jen tato matrice stačí, aby se podle ní vytvořila řada pseudovědeckých spekulací (jak známo, čím je informace tajemnější a méně dostupná, tím je přitažlivější).

Většina těch, kdo formovali mýty o Tibetu, tam buď nikdy nebyli, nebo tam byli až po té, co si o něm vytvořili své zcela vyhraněné mínění, a takové lidi nepřesvědčíš, dokonce ani v tom případě, že by lámové před jejich očima vařili jídlo z nemluvnat. I v tom by jistě byl nalezen nějaký sakrální význam.

Je politováníhodné, že téma Tibetu bylo po dlouhé roky ponecháno různým podvodníkům z náboženských sekt, čímž bylo zahaleno rouškou jakéhosi tajemna a nedostupnosti.

Když budu objektivní, pak tibetský buddhismus není v ničem lepší ani "sakrálnější" než indický nebo čínský a tibetská civilizace 50. let XX. století rozhodně není "svébytným a unikátním útvarem", ale reliktem středověku v současném světě, proto všechny nároky lámů a jejich podporovatelů na nějakou exkluzivitu v případě údajně barbary zničené unikátní civilizace mají stejné právo na

existenci jako například tvrzení neonacistů, že hordy bolševiků zničily unikátní civilizaci Třetí říše. Mezi nimi je mimochodem mnoho společného a není divu, že se nacističtí šéfové k Tibetu chovali s takovým respektem. Cítili spřízněné duše.

Charakteristickým momentem je, že Dalaj-Lámovo okolí dosud požaduje po Číně návrat "toho, co bylo", ale to, co bylo, my všichni už velmi dobře známe. Nemyslím si, že potomci těch 4 tisíc otroků patřících do osobního vlastnictví Dalaj-Lámy, by se nějak zvlášť zaradovalo z návratu do postavení svých předků. Sami o tom mluví. Ano, Dalaj-Láma je tam dosud chápán jako duchovní vůdce, o tom není pochyb, ale nic víc. Je pozoruhodné, že čínská vláda opakovaně Dalaj-Lámovi nabídla, aby se do Tibetu jako duchovní vůdce vrátil - samozřejmě za souběžné existence stávající administrace, což on ale zcela odmítá. Potřebuje, aby "vše bylo tak, jako dřív", a to je samozřejmě nemožné.

Takže to pojdme shrnout. Tibet v roce 1959 vůbec nebyl nebeskou Šangri-La, ale zaostalou feudální teokracií, jejíž náboženství nebylo o nic "sakrálnější" než jiné proudy buddhismu, naopak mnohá svědectví o účasti tibetských lámů na mučení a popravách lidí jdou jasně proti budhistickému kánonu. Celá tato velkolepá země byla řízena jen hrstkou bezuzdných lámů a majitelů pozemků, kteří si byli velmi dobře vědomi své beztrestnosti.

K sobě připoutaní otroci, z nichž jeden je bezruký

Otroci žebrající o jídlo

Chlapec-otrok a psi: jedna miska jídla pro všechny

Pán potrestal otroka za provinění odseknutím nohy

Dary Dalaj-Lámovi k narozeninám: vysušený lidský žaludek, dvě hlavy, lidská krev a končetiny

